

Maandag 30 maart 2026 – tweede Vesper

Statie: Jezus ontmoet zijn moeder

Lezing: Lucas 1, 26-33

Overdenking:

Verheug u Begenadigde... de Heer is met u!

Aan het koningschap van uw Zoon, zal nooit een einde komen...

Vandaag staan we stil bij de vierde statie: Jezus ontmoet zijn moeder. Een statie die uitnodigt om stil te staan bij het lijden van Maria. Een moeder die hoogstwaarschijnlijk op een roze wolk zat, toen haar voorspeld werd wat ik zojuist voorlas.

Maar nu loopt hier haar zoon. Hij draagt het kruis. Het kruis waaraan hij zal lijden... tot de dood volgt. Vermoedelijk is dit *niet* hoe Maria zich het Koningschap van Jezus voorstelde.

‘Mij geschiede naar uw woord’, had ze ooit de engel geantwoord. Welke verwachtingen zou ze, na het bezoek van de engel, voor haar kind hebben gehad?

Nu staat ze hier. Op het punt dat haar kind haar wordt afgenomen. Niet door een noodlottig ongeval of ongeneeslijke ziekte, maar door zucht naar macht en angst voor opstand. Dít kosten Jezus zijn mensenleven.

De gezegende onder de vrouwen? Koningschap dat nooit ten einde zal komen?... Of een verhaal van onvoorstelbaar moederleed?

Onvoorstelbaar?... Lijkt het niet pijnlijk veel op het verhaal van veel moeders van nu? Op het verhaal van moeders die ooit ook op een roze wolk zaten en verwachtingen koesterden. Op het verhaal van moeders die droomden van een mooie toekomst voor hun kinderen. Want is het niet ook het verhaal van de moeders in bezette gebieden? Van de moeders wier kinderen zich hebben uitgesproken tegen onrecht? Kinderen die nu gevangen zitten... gemarteld en gedood worden...

Is het niet het verhaal van moeders die hun kinderen aan oorlogen verliezen? ... Oorlogen ontstaan doordat sommigen zich beter voelen dan een ander... of denken meer rechten te hebben dan een ander... Oorlogen

door zucht naar macht of angst voor opstanden... gevoerd door mensen die bereid zijn burgerslachtoffers als 'bijkomende schade' te accepteren.

Vandaag nodigt uit om ook bij het lijden van die moeders stil te staan. Bij het lijden om het verlies van een kind. Nee, we kunnen het lijden van deze moeders niet overnemen. Wel kunnen we misschien iets doen om het voor hen iets draaglijker te maken. Door ons met hen te verbinden. Door te beginnen met 'erbij stilstaan'. Door met elkaar te bidden voor vrede. Wetende dat 'Goede Vrijdag' nog gaat komen... wetende dat er nog steeds onschuldigen gestraft worden...

Moeder... Maria... Vooruitlopend op Goede Vrijdag lees ik (een deel van) de vertaling van H el ne Nolthenius van het Stabat mater voor. Stabat mater: het zijn de beginwoorden van een middeleeuws-Latijns gedicht, genoemd naar de beginwoorden ervan: Stabat mater dolorosa... De moeder stond bedroefd... zoals vele moeders nu bedroefd staan...

Naast het kruis, met wenende ogen, stond de Moeder droefgebogen, waar haar zoon te lijden hing.

Ach, hoe haar door 't zuchtend harte, medelijdend met zijn smarte, 't zwaard van droefheid henenging.

O, hoe weende in pijn en rouwe, die gebenedijde vrouwe, Moeder van Gods enige Zoon

Ach hoe treurde en hoe streed zij, Ach wat moederangsten leed zij, ziende hem ten spot en hoon

Wie, die zonder mederouwen Christus' moeder kan aanschouwen in zo wrede foltering?

Wie wil niet in droevig wenen met Maria zich verenigen, lijdend met haar lieveling?